

Глава 1. Поради

Місто Деновінг, розташоване на півдні Королівства Еверластінг, було у святковому настрої. Адже щороку саме цього дня у квітні королівська сім'я Девон влаштувала бал на честь дня народження молодшої доньки Долорес.

Лише Ясміна, найстарша серед трьох принцес, у цей час не займалася приготуванням до свята, а гучно сперечалася з батьком за дверима його кабінету.

— Через два дні корабель вийде з порту. Король Бронльф бажає переговорів віч-на-віч, — різко повторював Ленар Девон.

— Чому б тоді не запросити його до Деновінга? — наполеглива дівчина не зводила проникливого погляду, змушуючи Його Величність дратуватися.

— Бо нам потрібні союзники, Ясміно! — викрикнув, стукаючи кулаком по столу. — З кожним роком навколо стає все більше нових держав, і вони прагнуть примножувати території.

Ленар Девон не полюбляв такі розмови з донькою, оскільки вони постійно завершувалися суперечкою. Поправивши довгі вуса та бороду, король сів у крісло. Витягнувши з шухляди нагостреного ножа для відкриття листів, узявся за справи. Він нікому не дозволяв розкривати пошту, вважаючи, що вміст можуть підмінити. Попри святкове вбрання й синю мантію, застібнуту золоту брошкою із символом королівства — Феніксом, обличчя Ленара мало стомлений та пригнічений вигляд.

— Знову залишиш керування раднику? — Ясміна нахилилася над столом, щоб подивитись у батькові очі. — Подорож до Ваоди може зайняти дні, а то й тижні... Нехай хоча б матінка залишиться!

— Ні, Берталан впорається. Йому можна довіряти!

— А мені не можна? Знаючи всі закони та правила, чому жінка не може бути керівником? Та й врешті, я хочу до Палати Лордів! — вирівняла плечі й, підвівши підборіддя, замовкла.

— Ніколи! — викрикнув король, підводячись і скидаючи зі столу папери. — Ніколи жінка не буде в Палаті! Особливо — ти!

— Передаси Долорес мої найщиріші вітання, — спокійно мовила, розвертаючись до дверей.

— Не прийдеш на свято сестри? — запитав батько, притискаючи пальці до скронь.

— Ні, мене не цікавлять танці.

— А що тебе цікавить?

— Влада.

— Ясміно! — вона обернулася. — Імперія розвалюється. Можливо, це останній бал. Якщо ми не заручимося підтримкою інших королівств, то після відсторонення імператора від влади, настане війна за трон. А ворогів значно більше, ніж друзів...

— Тому мені потрібно просто закрити рота, щоб не додавати чоловікам проблем?

— Так, дівчино! Тобі давно час вже вийти заміж, народити дітей та гуляти з ними в саду, а не створювати конфлікти всередині палацу. Твоя зневага до мене, як короля, призведе до трагедії.

— Он як ви вважаєте? Зробили винуватою заздалегідь... Дозвольте, Ваша Величносте? — Ясміна зробила реверанс, не опускаючи очей.

Виходячи з кабінету, наштовхнулася на високого худорлявого чоловіка з чорними вусами та коротким волоссям. Берталан Гаспар — сорокарічний радник, десниця та вірний друг короля.

— Ваша Світлосте! — вклонився, низько схиливши голову перед принцесою, але вона навіть не поглянула в його бік.

Її шлях лежав до стайні, з якої, вивівши улюбленого коня, що допомагав тікати від тенет упереджень, Ясміна галопом мчала через безкраї простори Деновінга.

* * *

Навкруги панувала весна, вишневі сади п'янким ароматом напоювали повітря, а неймовірні рожево-білі

пейзажі змушували забути, що за спиною залишалися величні стіни королівського палацу, у яких неможливо бути собою.

Попри блакитне шовкове плаття й оксамитову синю накидку, не збавляючи темпу, принцеса наближалася до таємного місця. На краю лісових нетрів, там, де густі зарості дерев ховали від стороннього ока, знаходилося невелике, але глибоке озеро.

Сидячи на березі, довго вгамовувала свої почуття. Ні, не плакала! Сльози вважала слабкістю. Лягала на прохолодну молоду травичку, дивилася на небо й, коли сонячні промінці потрапляли в очі, заплющувала їх, уявляючи, як колись стане королевою. Змусить усіх підкорятися, схиляти голови, а головне — поважати! Кожен чоловік, що буде проходити повз, не насмілиться подивитися навіть на підлогу, якою вона крокуватиме! Кожний, хто скаже, що їй щось не під силу — буде покараний!

Позаду пролунав стомлений видих коня. Озирнувшись, Ясмiна побачила білу кобилу, на якій зазвичай їздила середня сестра. З-за широкого клену вийшла Белiнда, у сукні кольору бузку, з високою зачіскою, у яку вплетені свіжі квіти шафрану.

— Знову робиш усе наперекір? — лагідно всміхнулася, застеляючи траву великою хусткою, знятою з плечей. — Батько наказав розшукати тебе й повернути в палац, щоб...

— Щоб не ганьбитися перед гостями, — продовжила Ясмiна. — Сестро, вони хочуть залишити Еверластiнг на Гаспара. Той клятий вусань взагалі не дозволить мені втручатися у справи королівства!

— Ясмiно, — поправивши темне волосся, трохи зніжковiла Белiнда, — сьогодні на бал має прибути лорд Дальгор. Подейкують, що він буде просити твоєї руки!

Принцеса підскочила, розгнiвано дивлячись на сестру. Важке дихання переривало її думки, які спалахували в голові, наче вогнище.

— І ти туди ж... — тихо промовила, стиснувши губи.

— Рiдненька, — Белiнда підвелася, — годі! Через п'ять років тобі виповниться тридцять, Ясмiно, а ти ще ні разу

не закохувалася! Про лорда розповідають лише хороше. Має величезні землі, сотні людей працюють у його володіннях. Він чудова партія.

— Для мене можлива з ним партія лише в шахи! Я ніколи не вийду заміж! І не поступлюся цим принципом, яким би сильним не було кохання!

— Це неправильно, сестро! — простягнула до неї руку, але та зробила крок назад.

— Ти мене чуєш? Ніколи Ясміна Девон не буде прислуговувати чоловіку!

— Кохання — це щастя...

— Не тобі мене повчати, сестро! Чи в тебе є та щаслива сім'я й кохання, про які ти мені розповідаєш? — погляд Ясмینی був розлюченим та зверхнім, від чого очі Белінди миттєво наповнилися слізьми. — Я намагаюся тобі пояснити, що влада буде в чужинця, бо батьки скоро вирушать до Ваоди.

— Влада, влада... Вона затьмарює твій розум, сестро!

— Ні. Я лише знаю, що для мене краще, от і все...

Ясміна пішла до коня, відв'язала його та з легкістю застрибнула в сідло, з усмішкою дивлячись на те, як Белінда стривожено розглядала свою сукню й хустку, на якій відбився зелений колір трави.

— Сестро, наздоганяй! Хоп!

І, притиснувши жеребця ногами, гучно викрикнула, сміючись. Від копит розліталися шматки землі, листя шелестіло, а іржання вже було чутно вдалечині.

* * *

Наближаючись до стайні, помітила чоловічу постать біля воріт. Злізла з коня й поволі йшла вперед, вдивляючись у спину незваного гостя. Це був не робітник, адже людина мала ошатне вбрання.

— О, то це ви? — вигукнула здалеку. — Що змусило вас забруднити чоботи, Берталане?

— Ваша Світлосте, я хотів поговорити, — радник уважно стежив за діями принцеси. — Ви зовсім зіпсували сукню!

— Не бідкайтесь! Зате не буду вам конкуренткою з вишуканості одягу, — Ясміна огледіла його з ніг до голови: — Ви сьогодні затьмарите всіх дам!

Чоловік не відреагував на її зухвалий сміх, підійшов ближче й міцно схопив за руку, зупиняючи. Вона зронила відро з водою, яку хотіла долити тварині. Карі примружені очі без остраху дивилися на принцесу.

— Ясміно, я не бажаю зла. Але краще вам зробити все за правилами! Влада не для самотньої жінки.

— Натякаєте, що вийшовши заміж, я отримаю більше прав та можливостей? — майже пошепки спитала, нахилившись до обличчя.

— Звичайно! Лорд Фредерік Дальгор прибуде з хвилини на хвилину. Його карету бачили в передмісті Деновінга. Краще поспішіть, переодягніться. Треба зустріти лорда якнайкраще!

— Так, дійсно! Як я не подумала? — награно занервувала Ясміна, висмикуючи руку й поправляючи сукню. — Любий Берталане, біжіть! Докладіть Його Величності королю, що принцеса вже готується до балу!

— Справді? — насупився чоловік, але дівчина ствердно закивала, усміхаючись. — Я радий, що ви дослухалися моєї поради!

Берталан квапливо почав підійматися схилом, повертаючись до палацу. Усміхнене лице Ясміни поступово набувало розлюченого виразу.

— Радники потрібні королю, а не мені!

Поспіхом розпустила волосся й, зав'язавши довгу чорну косу, заколола її брошкою з феніксом. Плануючи, як виказати незгоду з примусовими законами, не помітила, що з-за краю дерев'яної будівлі, за нею спостерігала Белінда, втримуючи кобилу за віжки. Засмучена, вона розуміла, що старша сестра зіпсує свято Долорес. Тому, не зачинивши стайні, побігла до матері, аби встигнути врятувати бал від витівок Ясміни...

Глава 2. Подія в саду

Белінда, притримуючи довгу сукню руками, поки ніхто не бачив, перестрибувала одразу через кілька сходинок, підіймаючись на поверх, де розташовані покої королеви Мілени. Квапливо справляючи реверанси тим, хто проходив повз, затримувала дихання, аби не видати поведінки, не гідної принцеси.

У кімнаті пахло чаєм з м'ятою, полуницею й тюльпанами, які були всюди, де можна поставити вазони з водою. Мати сиділа в глибокому кріслі, роблячи невеликі ковтки з чашки, розмальованої синіми фіалками. Позаду неї стояли дві перукарки, які влітали штучне волосся, роблячи зачіску пишною та аристократичною. Складна техніка вимагала багато часу, тому королева дозволяла собі робити перерви на чаювання без припинення процесу створення образу.

— Принцесо Девон, ви що, бігли палацом? — примруживши очі чи то від гарячого напою, чи то від невдоволення, здивувалася матінка.

— Ваша Величносте! — зробила реверанс. — Терміново потрібно поговорити!

— Що таке, дитинко? Я ще не готова, хоча скоро розпочнеться зустріч гостей... — нахилившись, поставила чашку на скляний стіл, руки майстринь потягнулися слідом за її головою.

— Ясміна...

— Стій! — різко зупинила перукарок жестом. — Видіть!

Жінки поспіхом покинули приміщення, а Белінда нарешті важко видихнула, переводячи дихання.

— Ти знайшла її? — голос королеви був стривожений.

— Знайшла. Але вона щось планує. Я чула, як Гаспар з нею розмовляв. Він примушує її підкорятися.

— Знову цей Берталан... — Мілена підвелася, самотійно доробляючи зачіску перед дзеркалом. — Може,

краще мені залишитися? Нехай король сам пливе до Ваоди? Ох, моє серце! Відчуваю, що Ясміна щось накоїть.

— От і я про те, мамо! — Белінда пригорнулася до плечей матері, дивлячись їй у вічі у відбитті дзеркала. — Батько не пробачить Ясі, якщо вона зганьбить нас сьогодні!

— Добре, доню. Приглянь за нею! По-перше, не можна зіпсувати свято Долорес, по-друге, ні в якому разі не можна допустити висміювання нашої родини! Ми вже достатньо пережили через характер Ясмینی. Досить! Біжи, будь поруч із нею. Коли гості зберуться в саду для бенкету, не залишай сестру без нагляду.

— А танці? — Белінда підбігла до дверей, озируючись.

— Якщо не хоче йти на бал, нехай не з'являється в палаці взагалі. Скажеш, я дозволила! — королева приклала палець до вуст, натякаючи на секрет, схвильовано всміхаючись.

— Дякую, Ваша Величносте! — опустивши погляд, вклонилася принцеса.

— І не бігай більше! — суворо наказала мати, беручи чашку в руки. — Ох, ці діти...

* * *

Із сусідніх міст з'їжджалися вельможні гості: графи, герцоги, барони, у супроводі жінок або лише прислужників. Усі зацікавлено роздивлялися святково прикрашену територію королівського маєтку. Біло-сині букети у великих бетонних вазонах, розміщені вздовж доріжки, дарували людям чарівні аромати та красу. Неподалік грав скрипаль, супроводжуючи шлях до сходів палацу ніжною музикою.

Прибулих особисто зустрічав радник короля, Берглан Гаспар. Він люб'язно вітав, обмінювався коротенькими фразами, і до кожного гостя приставляв лакея, який проводив їх на заднє подвір'я, до саду, де були облаштовані столи для обіду та чаювання.

Сонце стояло в зеніті, змушуючи дам не прибирати віяла від облич. Слуги розносили на тацях біле сухе вино

як аперитив. О другій годині дня мала офіційно розпочатися зустріч із королем та королевою. А поки що гості розважалися, слухаючи гру музикантів, випиваючи й ведучи світські бесіди. Більшість була добре знайома, дехто зустрівся сьогодні вперше. Усі були в очікуванні довгого та веселого святкування вісімнадцятиріччя найменшої принцеси.

У сад прийшла Белінда, викликаючи своєю вродою тихі перешіптування та зітхання: засмагла шкіра, темне волосся та блакитні очі, красу яких підкреслювала сукня бузкового кольору. Непомітно поправивши квіточки шафрану у волоссі, що розтріпалося від бігу, вона чемно вітала гостей, вишукуючи поглядом старшу сестру.

До неї підбіг паж, хлопчик років тринадцяти, щось ледь чутно промовив на вухо їй, так само швидко, як з'явився, втік.

— Лорд Дальгор прибув! — зашарілася принцеса, озираючись, чи ніхто не побачив, як почервоніло її обличчя.

Забувши, що мала відшукати Ясміну, дівчина пішла до алеї, у кінці якої зупинялися карети. Одразу помітила неймовірної краси коней в упряжці. А потім і самого лорда, що шанобливо всміхався раднику. Дальгор був високий на зріст, мав чорне волосся й зелені очі, широкі вилиці, гострий ніс та тонкі губи. Його усмішка викликала страх і боготворіння водночас. Одягнений в темно-синій костюм з плащем, що пасував під загальний королівський колір свята. І хоч лорд був без корони, яку носили графи або віконті, його зовнішній вигляд кожною дрібничкою показував іншим величність статків, якими він володів.

— Ваша Світлосте! — ввічливо вклонився перед Беліндою. — Радий бачити вас у доброму гуморі. Як нога? Сподіваюся, любов до коней не зникла після того прикрого випадку?

— О, лорде! Звичайно, що ні! — кокетливо відвела погляд. — Сьогодні зовсім нещодавно каталася. Тварина не винна в тому, що я не вмю нею керувати!

Помітивши, що за ними уважно стежить Берталан, одразу припинила всміхатися.

— Ви відважна, принцесо! Не кожен насмілиться їздити після падіння, — чемно нахилився на знак поваги. — Але мене дивує те, що старша сестра дозволила вам знову сісти на коня. До речі, де вона?

Лорд Дальгор почав вишукувати серед натовпу Ясміну, більше не звертаючи уваги на Белінду.

— Я не питала в неї дозволу, — спохмурнівши, пробурмотіла та.

— Пробачте, Ваша Світлосте? — чоловік озирнувся, не звернувши уваги, що ненароком образив принцесу.

— Кажу, що не варто запитувати. Напевно, вона вже в саду, разом із гостями. Запрошуємо! — принцеса зробила жест, пропонуючи лорду слідувати за нею.

Більше Белінда не промовила жодного слова до Дальгора. Не хотіла принижуватися й тим паче виказувати своїх почуттів до нього.

Угорі, біля подвійних громіздких дверей, пролунали фанфари. З палацу вийшли король з королевою. Усміхнені, привітні, але з велично піднятими підборіддями, вони спускалися сходами в сад, приймаючи вітання гостей стриманими кивками.

Коли всі почали сідати за столи, Мілена, нахилившись до доньки, пошепки запитала:

— Де Ясміна? — Белінда лише знизала плечима, усміхаючись Долорес, яка вместилася поруч і почала щось весело гомоніти.

* * *

Свято було в розпалі. Музиканти грали веселі мелодії, від чого навіть насуплені барони пристукували чоботами в такт. Полудень наближався до вечора, заливаючи сад м'яким рожевим світлом заходу. Скоро всі почнуть переходити до палацу, бо розпочнеться бал. Лорд Дальгор сидів далеко від королівського столу, утім Белінда все одно могла розгледіти його. Він не відчував її погляду, тому вона сміливо милувалася чоловіком, який мав сьогодні запропонувати руку і серце не їй, а її сестрі...

Несподівано музика стала тихіше, а гості припинили говорити, спрямувавши погляд у бік палацу. На сходах стояла Ясміна. У червоній довгій сукні з шовку та оксамиту, попри те, що офіційний колір королівства Еверластінг був синій, й із заплетеною косою замість вигадливої високої зачіски. Врода її надзвичайна: бліда шкіра, чорні очі та волосся, витончені риси обличчя, струнке тіло й гордівлива постава.

Принцеса довго роздивлялася присутніх. Знайшовши стіл, за яким сидів Фредерік Дальгор, повільно крокувала сходами, наближаючись до нього. Лорд одразу підвівся назустріч, ледь помітно всміхаючись. Король, почавши хвилюватися, хотів встати, але дружина зупинила його.

— Що вона задумала? — розгнівано гарчав він.

— Ваша Величносте! Батьку! — покликала іменинниця. — Не зважайте! Можливо, хоче поговорити з ним наодинці. Ми всі знаємо, для чого лорд прибув сьогодні.

— Долорес має рацію, Ленаре. Треба зачекати, — королева намагалася заспокоїти чоловіка, однак такий сплеск емоцій не залишився непомітним для гостей балу.

Ясміна дивилася Дальгору в очі, не відводячи погляду. Вона знала, що багато жінок бажали отримати статус дружини лорда, навіть заміжні дами мали щодо нього хтиві думки, сидячи поруч зі своїми пузаннями в золотистих лахах.

— Ваша Світлосте! — лорд вклонився, на мить розгубившись від появи принцеси. — Радий зустрітися з вами...

— Звісно, але перейдімо одразу до справи! — безсоромно перебила на півслові. — Усі знають, для чого ви тут. Тож навіщо витрачати час? Не хочу привертати зайвої уваги, адже сьогодні свято в моєї сестри. Покінчимо з цим швидко та безболісно!

— Чи буде Ваша Милість така ласкава, щоб приділити мені хоча б пів години для приватної розмови? — Дальгор стримано продовжував усміхатися.

— Навіщо? — повела плечем. — Кажіть зараз!

— Я хотів зробити це в інший спосіб...

— «Хотів»? Уже немає бажання? Я можу йти вітати Долорес чи й далі маю витратити на вас час?

— Ні, ви не так зрозуміли! Я хочу...

— Не так зрозуміла? — знову не дала йому сказати. — Дійсно. Це все через те, що я жінка. Нерозумна й нетямуща. Що ви хотіли, шановний лорде Дальгорі? Одружитися зі мною?

— Ваша Світлосте! — чоловік бачив, що ситуація виходила з-під контролю.

— Добре, я сама з цим покінчу. Моя відповідь — ні! Гарного вечора!

Зробивши реверанс, Ясміна збиралася піти геть, але раптом з правого боку від саду пролунало іржання. Кобила Белінди з шаленою швидкістю летіла зі сторони пагорбів, прямісінько на святкові столи. Люди підскочили, злякавшись. Якась жінка закричала. Почалася паніка. Тварина збивала гостей з ніг, перевертала все навкруги, брикаючись.

— Ясміно! Що ти накоїла? — розлючено вигукнув король, підбігши до доньки й вхопивши її за плечі. — Нащо, скажи? Ти зганьбила родину!

— Гадаєш, я це влаштувала? Це кобила Белінди, не моя! Свого коня я прив'язувала в стайні. Твій радник може це підтвердити!

— Що?! Знову винні всі, крім тебе? — не міг заспокоїтися Ленар Девон.

— Ваша Величносте, треба забиратися, — короля почали відводити до палацу, — тут небезпечно!

Кобилу не вдавалося впіймати, вона бігала садом, руйнуючи меблі та вазони з квітами.

— Вона скажена, треба її застрелити! — вигукнув Дальгор, кличучи стражника з рушницею в руках.

— Я зараз вас підстрелю, лорде! — озирнулася Ясміна й, засміявшись від виразу чоловічого обличчя, побігла до тварини.

Промовляючи заспокійливі слова, вона намагалася вхопитися за повідець, щоб зупинити кобилу. Коли та на секунду сповільнилася, принцеса миттєво застригнула в

сідло та скерувала тварину в бік лісу. Обертаючись, побачила здивований погляд лорда Дальгора, схвильований — матері, й образений — Белінди. Червона сукня струменіла на вітру, а кобила пришвидшувалася, відносячи принцесу якнайдалі від палацу...

Глава 3. Вигнання

Чорна коса розпелася, волосся танцювало у вихорі вітряних коливань. Якби на голові була її корона, то вона давно б загубилася серед густої трави. Кобила не зупинялася, хоча й слухала накази вершниць. Тварина була чимось налякана, адже зазвичай в стайні коні перебували в спокої. Хтось змусив її прибігти в сад, скерував. Але хто? Белінда? Навіть якщо вона забула прив'язати кобилу, це зробив би конюх, який мав стежити за порядком. Чому батько подумав саме на Ясміну? Хтось навмисно та завчасно налаштував його проти доньки.

Вибігши на простору галявину, кобила нарешті зупинилася, знесилена. Так само втомилася й принцеса. Неподалік чувся клекіт качок, що змусило дівчину всміхнутися. Це означало, що неподалік було озеро. Повівши кобилу за собою, прив'язала її до дерева, а сама пішла до берега, милуючись краєвидом. Дихання поступово вирівнювалося, а затерпілі ноги крокували легше. Сівши на заваленому дереві, Ясміна довго споглядала за заходом сонця. Лише на самоті могла бути спокійною. На лоні природи, з її звуками або тишею, які допомагали вивільнити енергію, почувалася собою, на душі на мить наставав штиль.

Дивно, як вона раніше не знайшла цього місця? На іншому березі озера — ліс, позаду квіткове зелене поле й інша смуга діброви, що вела до пагорбів Деновінга. Тут її точно ніхто не знайде! Але темрява вже починала стрімко поглинати довкілля, пробуджуючи жаб, які заводили нічні співи. Потрібно повертатися...

Коло стайні було темно. Знайшовши сірники в старій скрині, де зберігалися свічки, зняла з гачка газову лампу та, заходячи всередину, підпалила її. Теплий день змінився холодною ніччю, і Ясмiна, трохи змерзши, довго не могла впоратися з мотузками. Ніжні пальці не слухалися, від чого вона ще більше дратувалася, визнаючи жіночу слабкість.

— Допомогти, Ваша Світлосте? — раптово пролунав чоловічий голос позаду.

— Не можу розв'язати, затягнулися міцно... — не звернула уваги, думаючи, що це зайшов конюх.

Не озираючись, намагалася впоратися з вузлами, які перекривали шлях до стійла, аби завести туди кобилу.

— Ніколи не бачив, щоб жінка могла так безстрашно приборкати розлючену тварину!

Принцеса підхопила лампу, швидко обертаючись до співрозмовника. Він, усміхаючись, прикрив долонею очі від мерехтливого полум'я.

— Лорде Дальгоре? — здивувалася, але навіть не ворухнулася, щоб поправити зачіску чи зробити реверанс.

— Приємно, що пам'ятаєте моє прізвище, — загадково сказав і, оминувши принцесу, взявся за розв'язування мотузок.

— Надто багато розповідали. Крапали й крапали, як вода на камінь. Тому й запам'ятала.

— Що розказували? Погане? — засміявся.

— Якщо для вас багатство — то погане щось, тоді — так...

— А вас не цікавлять статки? — трохи повернув голову, щоб подивитися на Ясмiну.

— Цікавлять. Хіба це злочин?

— От бачите, вас теж турбує, що про вас скажуть! — знову усміхнувся, забрав з руки повідець і завів кобилу до стійла. — Обережніше з лампою, навкруги сіно.

— Обережніше з порадами, у мене гас у руках... — примружилася, стримуючи усмішку. — Чому ви досі тут, лорде?

— Усі гості роз'їхалися, адже бал скасували. Я ж вирішив залишитися, аби зустрітися з вами, попри відмову, принцесо. І хотів сказати, що зовсім не вважаю вас винною в тому, що сталося. Адже тварина може бути непередбачуваною. До чого тут Ваша Світлість?

— Не вдавайте, що нічого про мене не знаєте, — Ясмiна погладила по голові кобилу й квапливо пішла геть, загасивши лампу.

— Стійте, будь ласка! — лорд побіг слідом. — Хоча б хвилинку...

— Вона вже минула! — викрикнула, поспіхом підіймаючись схилом.

Фредерік Дальгор зупинився, дивлячись, як жіноча тiнь віддалялася. Не став наполягати, розуміючи, що сьогодні Ясмiна надто втомлена та засмучена. Саме зараз їй не до розмов про заміжжя чи стосунки...

* * *

Зачинившись у покоях, принцеса сподівалася лягти, як почувла стук у двері.

— Сестро, це Белiнда. Поговорімо? — голос був стриманий, але Ясмiну це не зворушувало.

— Немає про що. Иди відпочивай. А краще — потренуйся зачиняти коней.

— Сестро, я цього не робила, повір!

— Ні! Не вірю. Не вірю нікому! Добраніч! — прокричала й розлючено дмухнула на свічку, гасячи.

Відповіді від сестри не було. За дверима почувлися кроки та запанувала тиша. Це дозволило видихнути з полегшенням.

Із самого дитинства найстарша залишалася винною в усьому. Від дитячих витівок до дорослого життя їй неодноразово доводилося стикатися з несправедливістю або підлістю. Зникла книга з батьківської бібліотеки — взяла без дозволу Ясмiна; підслуховувала наради — хтось доповідав про це королю; гуляла в зброярні — надвечір покарання за негідну поведінку; Белiнда впала з коня — недогледіла...

Вона любила своїх сестер, але не була надто приязною до них, розуміючи, що настане час, і кожна забажає сісти на трон, що зіпсує їхні стосунки. А оскільки синів у родині Девон не було, Ясміна планувала зруйнувати традиції чоловічого правління й запровадити власне бачення майбутнього свого королівства.

Та довго думати про це наразі не хотілося. Тіло благало відпочинку, а втомлені очі заплющувалися. Обличчя обдував прохолодний вітер з відчиненого вікна. Він розгойдував балдахін, створюючи візерунки в уяві принцеси. У них вона бачила безкраї простори Еверластінга, пінні хвилі моря Суоф. Бачила, як пливе на кораблі, великому та могутньому, такому, якого й досі не бачив світ.

Колись Ясміна стане величною королевою... А зараз у неї не було навіть друзів, яким можна довіряти. Ніяке військо не піде на битву за її наказом. Проте поступатися мріями не збиралася! Поринала в сон, знаючи, що з новим світанком не змінить думок та мрій.

* * *

Нічна тиша супроводжувала чийсь кроки коридором. Темна постать у чорному пальті, ніби переховуючись від сторонніх, квапливо наближалася до покоїв короля. Двоє стражників миттєво вирівняли спину, стоячи перед дверима, прикрашеними золотавими візерунками, що нагадували крила птахів.

— Раднику! — схилив голову вартовий.

— У мене зустріч з Його Величністю, — не дивлячись на обличчя чоловіків, відповів Гаспар.

Раптово двері відчинилися й стривожений король ледь чутно запросив радника увійти.

— Чому ти так довго? — запитав, відходячи та відводячи погляд у вікно.

— Потрібно було розібратися з невдоволенням гостей.

Берталан стояв коло зачинених дверей, дивлячись на спину короля. Він відчував, що той розгублений, тому не став очікувати початку важливої розмови й заговорив першим:

— Треба щось робити, Ваша Величносте! Сьогоднішня подія рознесе по всьому світу не надто улесливі новини про родину Девон...

— Хіба ці новини щось можуть змінити? — король озирнувся, мигцем глянувши на Гаспара, наче той мав зрозуміти його без зайвих слів.

На мить схиливши голову, радник підійшов та теж став коло вікна, склавши руки за спиною.

— Якщо вона не зупиниться — ви маєте її спинити.

— Вона моя донька! — трохи скрикнув Ленар Девон, нібито бажаючи довести свою правоту.

— А ви — її батько! — заперечливим тоном перебив Гаспар. — А ще ви король, не забули? Ясміна заслужила на покарання.

— Я не можу...

Ленар важко видихнув та сів за стіл, стукаючи пальцями по папірцю, що лежав поруч із розірваним конвертом. Радник, ставши спиною до вікна й лицем до короля, замовк.

— Вона мені не пробачить.

— Ясміна? — помітно здивувався Гаспар.

— Мілена... Вона любить її.

— І ви її любите! — трохи нахилився й пошепки додав: — Але війна вже на порозі!

— Я маю заручитися підтримкою, щоб потім усе виправити.

— Еверластінгу не бачити підтримки! — уїдливо прошипів радник. — Принаймні зараз, поки ви не виконаєте умов та не зробите того, що повинні зробити, як король. На імперію чекають кардинальні зміни. Й одна з них — війна між королівствами. Саме від вас залежить, чи зменшиться кількість противників...

Берталан Гаспар, вирівнявшись, обійшов навколо столу та став так, щоб добре бачити вираз обличчя Ленара. Важко видихнувши, король кивнув:

— Робіть.